

Η ΔΙΑΓΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εἰς τήν χάραν ἡμῶν ἀπερῆσαι καί ὑπό του Οἰκονομικοῦ Πατρισταρίου Κοινωνικῶν Ἐργῶν, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Ἔτησίαι δρ. 8.—	Ἔτησίαι . . φρ. χρ. 10.—
Ἐξάμηνος 4.50	Ἐξάμηνος 5.50
Τριμηνος 2.50	Τριμηνος 3.—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Προσφίλων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα κρησιμωμένα ἐπὶν, Α' καὶ Β' περιόδου κινδυνεύει ἑκάστου λει 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐυφραίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β' — Τόμος 24ος Ἐν Ἀθήναις, 19 Αὐγούστου 1917 Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 38

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ
[Μυσθιοθήκημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Ὅχι, Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ Χάρμπερτ, δὲν εἶνε καπνός, εἶνε μουστάρδα.

— Ἄς εἶνε καὶ μουστάρδα, εἶπε ἀπαγορευτικῶς πάλι ὁ ναύτης· πρόσθεξέ ἡμῶς, παιδί μου, εἴ σοῦ τύχη καὶ καπνός, μὴ τὸν περριφρονήσῃς.

— Ἐγνοία σου καὶ καμμία μέρα θὰ βροῦμε! εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ.

— Ἄ, μπράβο! ἐφώνησε ὁ Πέγκροφ λοιπὸν τὴν ἡμέρα ἐκείνη, θὰ πῶ πῶς δὲν μᾶς λείπει πιά τίποτα στὸ νησί μας!

ἔτρεφε μὲ τὰ νερά του. Ἐκεῖ ἦταν ἡ πηγὴς.

Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὰς τῆς ἐκδρομῆς, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ κατάφερε νὰ πιάσῃ δυὸ κάλεκτροειδῆ ζωντανά. Ἦταν κάτι κότες μὲ μακριὰς μύτες, μὲ μεγάλους λαίμους, μὲ κοντὰς πτεροῦγες καὶ χωρὶς οὐρά. Ὁ Χάρμπερτ ἐσυμβούλευσε νὰ μὴ τῆς σφάζουν, ἀλλὰ νὰ τῆς φυλάξουν γιὰ τὴν μελλουσα αὐτὴ τῆς ἀποικίας.

Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ, τὰ τουφέκια δὲν

εἶχαν μιλήσῃ. Κι ὁ πρῶτος πυροβολισμὸς ποῦ ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν τοῦ Φίφρ Οὐέστ, ἦταν ὅταν παρουσιάσθημε μπροστα στοὺς κνηγούς ἐνα ἡμιόροφ πουλί. Ὁ Πέγκροφ τὸ κτύπησε· ἀλλὰ σὰν νὰ τὸ μετάνοιωσε ἀμέσως ἐφώνησε:

— Τὸ γνωρίζω!

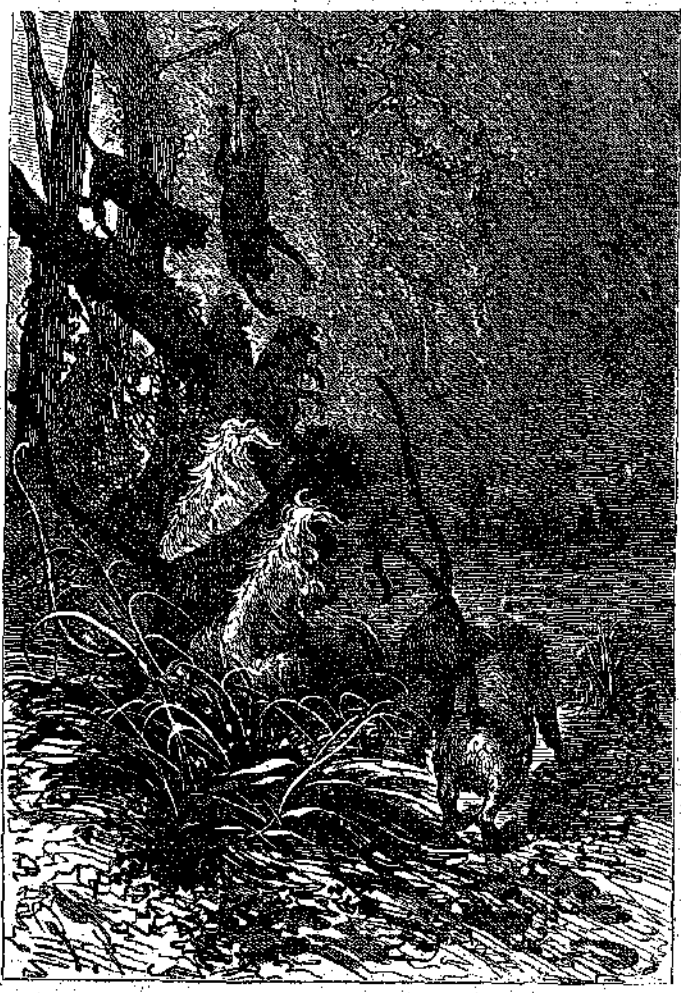
— Ποῖο γνωρίζεις; ρώτησε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ.

— Νά, εἶνε τὸ πουλί ποῦ μᾶς ἔφυγε στὴ πρώτη μας ἐκδρομῇ καὶ ποῦ δώσαμε τὸ ὄνομά του ἔς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ δάσους.

— Ἀγαλλίδα! ἐφώνησε ὁ Χάρμπερτ.

Τὰ διάφορα αὐτὰ φυτὰ ποῦ ξεριζώθηκαν μὲ προσοχὴ, κωδικοποιήθηκαν ἐπὶν κινδύνῳ, ὅπου ἔμεινε πάντα ὁ Κύριος Σπίθ, βυθισμένος ἐπὶς σκέψεις του.

Ὁ ρεπόρτερ, ὁ Χάρμπερτ καὶ ὁ ναύτης βγήκαν ἔτσι πολλὰς φορὰς, πότε στὴ δεξιὰ καὶ πότε στὴν ἀριστερὰ ὄχθῃ τῆς Εὐχαριστίας. Αὐτὴ ἦταν πρὸ ὄραλλή, ἐκείνη ἡμέρα πρὸ δασώδους. Ὁ μὴχανικός, συμβουλευόμενος τὴν πυξίδα τῆς τσέπης, μπόρεσε νὰ ἐξακριβώσῃ, ὅτι ἡ διεύθυνσις τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα, ἦταν νοτιοδυτικὴ καὶ βορειοανατολική, γραμμὴ σχεδὸν εὐθεία, ποῦ εἶχε μᾶκρος τρία μίλλια. Πιθανώτατα ὅμως, ἡ διεύθυνσις αὐτὴ θάλλαζε πρὸς ἀπάνω ἢ Εὐχαριστία, θὰ γύριζε βορειοδυτικὰ, πρὸς τὰ ριζοβούνια τοῦ Φραγκλίνου, τοῦ μεγάλου βουνοῦ ποῦ τὴν

πραγματικῶς, ἦταν μιὰ ἀγαλλίδα, μὲ σκληρὸ πτέρωμα ποῦ ἐλαμπε σὲ μετᾶλλιο. Τὰ σκάγια τοῦ Πέγκροφ τὸ ἐρριξαν κάτω κι' ὁ Τόπ τὸ κωβάλησε στὴν πρῶγα, μαζὶ μὲ καμμία δεκαρία ἀλλὰ πουλιὰ, διαφόρων εἰδῶν, πρὸ πάντων καὶ τσαλαπετεινοὺς, πολυχρῶμους, μὲ ὄρατα λοφία. Ὁ Χάρμπερτ τοὺς σκότισε κι' ἐκαμάρινε τὸ κνηγί του, γιὰ τὴν πούλια αὐτὰ τρώγονται καλλίτερα ἀπὸ τὴν ἀγαλλίδα, ποῦ τὸ κρέας τῆς εἶνε κάπως τραχύ. Ὁ Πέγκροφ ὅμως δὲν ἀκουγε τίποτε κι' εἶχε τὴν ἰδέαν πῶς αὐτὸς ἐσκότισε αὐτὸν βασιλεῖα τῶν φαγωτίμων πουλιῶν.

Στῆς δέκα τὸ πρωί, ἡ πρῶγα ἔφρασε στὸν δεῦτερο ἀγκῶνα τῆς Εὐχαριστίας, πέντε μίλλια σχεδὸν ἀπὸ τὸ στόμιό τῆς. Σταμάτησαν καὶ βγήκαν ἔς ἐκεῖνο τὸ μέρος, γιὰ νὰ φάνε. Τὸ γεῦμά τους, στὴ σκία μεγάλων ὄρατων δένδρων, βάσταξε μισὴ ὥρα.

Ὁ ποταμὸς εἶχε ἀκόμα πλάτος ἐξήντα ὡς ἑβδομήντα πόδια καὶ βάθος πέντε

«Οἱ πῆθκοι ἐκίτταζαν τοὺς ἀπόλους...» (Σελ. 303 στ. 4)

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5' (Συνέχεια)

'Αλλά ξαναγύρισε στην πραγματικότητα κ' εξακολούθησε:

— Είνε κάτω ένα μικρό γραφείο, που τάχακω πολύ. Αυτό δέν θα τό πάρης, και θα μοι κάμης τή χάρι να τό προσέξω. μὴν πάθῃ τίποτα... Θα σοῦ τό δείξουν. Είνε τό γραφειάκι που ἔγραφα, όταν ἤμουν καλά...

— Όταν εἶσθε καλά; ρώτησε μέ συμπάθεια ὁ Πετράκης; εἶσθε λοιπόν ἄρρωστη;

— Ναι, πολύ, ἀποκρίθηκα κείνη μ' ένα στεναγμό. Οἱ γιατροὶ ἐσύστησαν να εἶμαι πάντα στό ὄπαιθρο, στόν καθαρό ἀέρα. Γι' αὐτό ὁ μπαμπᾶς ἀγόρασε αὐτή τή θαλαμηγύ. Ἠλθουμε ἀπό τή Βρεττάνη, ὅπου περάσαμε τό καλοκαίρι. Ἀπό κει πήγαμε στην ἀκτὴ τῆς Χάθρης, μπήκαμε στό Σηκούανα και

πειτα ὁ Πετράκης κατέθηκε μέ τούτ' ἄλλους στό σαλόνι, γιά νά κάμη τήν ἐργασία του.

Τὴν ἄλλη μέρα ξαναπήγε στή θαλαμηγύ, και τήν ἄλλη... Μιά ἐβδομάδα σχεδόν ἐδάσταξε τό κουβάλημα τῶν παληῶν και τῶν καινούργιων ἐπίπλων. Ἄλλά ποτὴ ἡ Βιολέττα δέν τὸν ἄφινε νά φύγη, χωρίς νά τὸν πῆ λίγα λόγια. Εἶχε αἰσθανθῆ ξαφνικά μιά μεγάλη συμπάθεια γιά τό καλὸ και δυστυχισμένο ἀγόρι.

Στόν πατέρα της μιλοῦσε γι' αὐτὸ μ' ἐνθουσιασμό.

— Δέν ξέρετε, μπαμπᾶ, τοῦ ἔλεγε, τί καλὸ και καλοαναθερμένο παιδί που εἶνε! Μοῦ λέει ένα σωρὸ πράγματα που μ' ἐνδιαφέρουν πολύ. Ὅτι περιγράφει αὐτό τό παιδί, τό βλέπεις μπροστά σου ζωντανό. Σᾶς θεβαῖω ὅτι ξεχνῶ τὴν ἀρρώστεια μου και πονῶ λιγώτερο, όταν τὸν ἀκούω. Μπαμπᾶ, δέν θα μείνωμα ἀκόμα στό Παρίσι ὀκτώ μέρες;

τὸν ντόση. Τοῦ ἀγόρασε λοιπόν ἕνα κομψὸ κουστούμακι ἐπὶ τόσσα μπλέ, καινούργια παπούτσια, ἕνα καπελλάκι, κελίτσες, ὄρατα ἐσώρρουχα. Κ' ἔτσι ντυμένος, μεταμορφωμένος, ὁ φίλὸς μᾶς κρατοῦσε τώρα συντροφιά τῆς Βιολέττας στό κατᾶστρομα τῆς «Ἀριάδνης».

Ὁ κύριος και ἡ κυρία Λακρουᾶ συγγίζαν νά τῶν στό σαλονάκι που ἦταν κάτω, στό κέντρο τοῦ μικροῦ βαρκιοῦ. Ἄνεβαζαν ὁμοῦ στό κατᾶστρομα ἔτι ἦταν γιά τή Βιολέττα κ' ἡ μικρὴ ἄρρωστη ἐμοιράζετο μέ τὸν Πετράκη τῆς λιχουδιῆς της.

Περνοῦσαν ὄρατα. Ὁ Πετράκης διηγείτο στήν Βιολέττα ἱστορίες, ἐκινεῖτο γι' αὐτὴν παιχνιδία και τῆς ἐκινε ἕνα σωρὸ πράγματα, ἀνθρώπους, ἄνθη, ζῶα, σπιτάκια κλπ. ἀπὸ χαρτί. Εἶχε φαντασθῆ μιά ὀλέκακτηρ οἰκογένεια Παρδαρμένων, που τὰ μέλη της, καμωμένα ἀπὸ καρτόνι, ἔφθασαν τάχα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία στό Παρίσι και εἶχαν τῆς πῆ ἀστειῆς και ἀφάνταστες περιπέτειες. Ἐπειτα τῆς παρίστανε ταυρομαχίες, κροκομαχίες, σκηνῆς ἀποκρηάτικες, χερτοπολέμους, χινοπολέμους και ἔτι ἄλλο φαντασθῆτε.

Τὸ γέλιο τῆς Βιολέττας, που εἶχε ν' ἀκουσθῆ πολὺν καιρὸ, ἀντηχοῦσε τώρα στή θαλαμηγύ και οἱ γονεῖς της ἀλάζαν χαρούμενες ματιῆς. Τους ἐθαίνατο, ἔτι ἡ ἀγαπημένη τους κῆρη εἶχε σωθῆ γύρω που ἐπᾶνήρχετο ἡ παληὰ της εὐθυμία και ζωηρότης.

Πέρασαν ἔτσι ὀκτώ μέρες, ἡ γλυκύτερες βέβαια ἀπ' ὅσες εἶχαν ἰδῆ ὁ Πετράκης, ἀπὸ τὴν ἡμέρα που ἔφυγε ἀπὸ τό σπίτι του. Ἡ Βιολέττα ἦταν εὐτυχισμένη κοντά του, ἀλλά συνεμερίζετο τὴ λύπη τοῦ φίλου της και τὸν παρηγοροῦσε. Ἡ μόνη της ἐπιθυμία ἦταν τώρα νά βρεθῆ ὁ κ. Μπερώ. Κάθε φορὰ που περνοῦσε ἀπὸ κοντά τους τό παρινοῦ βαρκιοῦ, ἔτι παιχνιδί κ' ἂν ἐπαιζαν, τό ἄφιναν γιά νά τό κυτᾶξουν. Παρατηροῦσαν ἕνα-ἕνα τοὺς ἐπιβάτες του, ἔφαχναν μέ τὰ βλέμματα 'ς ὅλα του τὰ μέρη. Ὁ Πετράκης εἶχε περιγράψῃ στή Βιολέττα τὸν πατέρα του, και κάθε φορὰ που ἔβλεπε κανένα ἐπιβάτη νά μοιάζῃ μ' αὐτὴ τὴ περιγραφή, ἡ μικρὴ ἐφῶναζε:

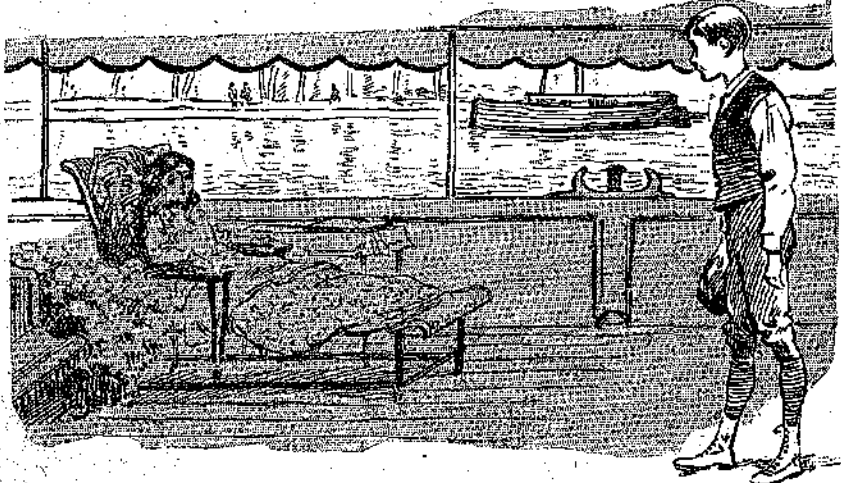
— Νά τος, Πετράκη, νά τος!

Ἄλλά ὁ Πετράκης κουνούσε τό κεφάλι του μελαγχολικά. Δέν ἦταν ὁ καλύτερος του! Πέρασαν τόσες ἡμέρες, χωρίς νά φανῆ ὁ κ. Μπερώ. Καμμιά ἐνδειξις πιά, κανένα ἴχνος. Ἀπέλπισία.

Ὁ Σεπτέμβριος ἐπληθίαζε στό τέλος του. Ὁ καιρὸς ἐγάλασε. Τὰ σύννεφα ἐσκέπαζαν τὸν οὐρανὸ.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

— Εἶσθε λοιπόν ἄρρωστη;... (Σελ. 804, στ. α')

φθάσαμε στό Παρίσι. Μὰ θα ξαναφύγωμα. Πρέπει νά πάω στή Μαδέρα, 'ς ἕνα νησί, που τό κλίμα του, φαίνεται, εἶνε θαυμασίο.

Ἐπτότερα, ἀφοῦ ἐδίστασε λίγες στιγμές, ἐπρόσθεσε:

— Μὰ σύ, τόσο μικρὸ παιδί, ἐργάζεσαι ἀπὸ τώρα;

Ἐθαρρῆυτηκε τότε ὁ Πετράκης και τῆς διηγῆθηκε τὴν ὀδύσειά του.

Ἡθελε προκάντων νά τῆς ἐξηγήσῃ ὅτι δέν ἦταν κανένα παιδί τοῦ δρόμου, ἀλλ' ἀπὸ σπίτι, ἀπ' ὅπου ὁμοῦ τὸν εἶχαν πετάξῃ ἔξω, ὅπως ἕν ἀφιέρωτο πουλάκι ἀπ' τὴ φωλιά του.

Ἡ μικρὴ Βιολέττα Λακρουᾶ ἄκουσε ὅλη τὴ διήγησι μέ τό ζωηρότερον ἐνδιαφέρον.

— Ἄχ, ἔκαμε στό τέλος' πως ἡθέλα νά βρῆς γρήγορα τὸν πατέρα σου! Σοῦ τό εὐχομαί μ' ὅλη μου τὴ καρδιά! Μίλησαν ἔτσι λίγες στιγμές. Ἐ-

Κάμε μου τὴ χάρι νά ἐπιτρέψῃς στόν Πετράκη νά ἐρχεται νά μιλοῦμα. Θα εὐχαριστηθῶ πάρα πολύ.

Ὁ κ. Λακρουᾶ ἐδίστασε λιγάκι. Πῶς ἦταν δυνατό νᾶφίγη μέ τὴν κόρη του ἕνα παιδί ἄγνωστο, που ἐπιτέλους δέν ἦταν παρὰ ἕνας μικρὸς ἀχθοφόρος; Ἐν τούτοις κάθε ἐπιθυμία, κάθε ἰδιοτροπία τῆς ἀρρωστητῆς Βιολέττας ἦταν γιά τὸν πατέρα της ἱερή. Κι' ὑποχώρησε και 'ς αὐτήν, ὅπως ὑπηρετοῦσε σὲ ὄλες. Μόνου που ὑποσχέθηκε στόν ἑαυτὸ του νά προσέχη καλά και νά ἐπιβλέπη ἀπὸ κοντά τὸν μικρὸ ξένο, που ἡ κόρη του ἐπέμενε νά κάμη φίλο και σύντροφο.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Πετράκης, που ποτὴ βέβαια δέν ἐπερίμενε τόση εὐτυχία, προσελήθη ν' ἀναλάβῃ τὰ καινούργια του καθήκοντα.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ τὰ ὄρατα του ἦταν παληὰ, ἡ κυρία Λακρουᾶ ἀνέλαβε νά

ΤΑΓΓΑΠΗΜΕΝΑ ΖΩΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΕΡΙΦΥΛΗΣ

Ἡ κυρία Ἐριφύλη εἶνε γιά ταξίδι. Μὲ μεγάλη της λύπη δέν μπορεῖ νά πάῃ μετὶ της τάγαπημένα της ζῶα: κατῆ ὁμοῦ τὴν ἑπιθῆτροιά της Οὐρανία και τῆς αἰ σονιστᾶ θεομῶδ.

Καὶ ἡ κυρία Ἐριφύλη φεύγει, ἥσυχη κ' ἀνήσυχη μαζί. Στὸ γυρισμό, ὁ κροῦτός της λόγος εἶνε γιά τάγαπημένα της ζῶα.

τσομάζω!.. φωνάζει ἡ κυρία Ἐριφύλη μέ ἀνυπομονησία. — Νά, κροῖα, μόνου τὴν Ψιφίνα ἔχασα μιά μέρα και... τὴν ἀφισα νηστικῆ.

Ο ΚΛΑΨΙΑΡΗΣ

(ΑἰΤΗΓΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὅταν ὁ Παυλάκης ἐξύπνησε τό πρωὶ και ἀκέρθηκε, εἶπε ἔπραξε ν' ἀφίση τό ζεστό του κρεβδατάκι, ἄρχισε νά κλαίῃ. Ἐκλαψε ἔπειτα όταν τοῦ ἔκαναν τό μπάνιο του, κ' ἔκλαψε πάλι όταν τὸν ἐντυσαν. Ἐκλαψε όταν τοῦ χιένισαν τὰ μαλλιά του, και όταν ἤρθε δει τό φαί του δέν ἦταν ἔτοιμο.

Μιά μέρα, ἐπληθίασε μέ κλάμματα τὴ μητέρα του και τῆς εἶπε, ἐνῶ τὰ δάκρυά του ἔτρεχαν ποτάμι και ἡ φωνὴς του ἦταν ἀνυπόφορος: «Μαμά... ἔνοφα... τὸ... τὸ... δακτυλάκι μου!.. Μὲ πονεῖ!.. μὲ πονεῖ πολὺ!»

φωνές και τὰ κλάμματα ἀτελείωτα. Ἄλλῃ μιά φορὰ εἶχαν πᾶῃ ὅλοι μαζί στόν Ζωολογικὸ Κῆπο. Ἐκεῖ ἄρχισε νά κλαίῃ, γιατί τὰ λιοντάρια ἐμοῦγκρίζαν, και γιατί ἡ εῤωκας τὸν ἐπιτσιλίσαν, και γιατί δέν τὸν ἄφιναν νά πάρη ἕνα καιμουδάκι μαζί του.

Μιά μέρα, ἡ θεία Νίτσα πῆγε νά τοὺς κἀνῆ ἐπίσκεψι. Φαινότανε πολὺ σοβαρὴ και ἀκατάδεχτη, ἦταν ὁμοῦ πολὺ καλὴ κατὰ βάθος. Ἐξερνε πάντοτε μαζί της ἕνα μεγάλο κουτὶ γεμάτο δῶρα γιά τὰ ἀνεψάνια της, τὰ ὅποια μόλις τὴν ἔβλεπαν ἔτρεχαν μέ μεγάλη προθυμία νά τὴν βοηθήσουν νά τ' ἀνοίξῃ.

Μετὰ ἀπὸ ἕνα ὀλοκληρο χρόνο, ἡ θεία Νίτσα ξαναπῆγε πάλι. Τώρα ἐφῶναζε και τὰ δύο παιδιὰ στή κάμαρά της. — «Παῦ εἶνε ἡ λεκάνη» ρώτησε.

— «Πάρ' τὴ Παυλάκη!» τοῦ εἶπε, εἶνε δικῆ σου. Ἄν ὁμοῦ, καμμιά φορὰ νομίσῃς, ὅτι θα σοῦ ἦταν προτιμότερη ἡ ἄλλη λεκάνη, τότε μπορεῖς νά μοῦ γυρίσης αὐτὴ τὴ γυάλα πίσω...»

πέζι, κοντά του, τάχα γιά νά τὴ γεμίση. Ὁ Παυλάκης ἔσκυψε ἀπὸ πάνω και ὑπερὰ ἀπὸ κάμψῃ ὄρα εἶδε δύο δάκρυα νά στάζουν ἀπὸ τὰ μάτια του μέσ' τὴ λεκάνη. Καὶ ξέρετε τί ἔκανε τότε; Ἄρχισε νά γελά!

Ἐπτότερα ἀπ' αὐτό, κάθε φορὰ που ὁ Παυλάκης ἀρχίσε νά κλαίῃ, τοῦ ἔφεραν μπροστά του τὴ λεκάνη. Γιατί ὁταν σκεπτότανε τό χροσόφαρο νά κολυμπᾶ μέσ' τὰ δάκρυά του, τὸν ἐπίασαν τὰ γέλια, και δέν μποροῦσε νά κλάψῃ.

Ἐπτότερα ἀπὸ ἕνα ὀλοκληρο χρόνο, ἡ θεία Νίτσα ξαναπῆγε πάλι. Τώρα ἐφῶναζε και τὰ δύο παιδιὰ στή κάμαρά της. — «Παῦ εἶνε ἡ λεκάνη» ρώτησε.

— «Παῦ εἶνε ἡ λεκάνη» ρώτησε. Ἡ Μαρίκα κούτῃ ἀπάντησε.

— «Δέν μᾶς χρειάστηκε, θείτσα, γιατί ὁ Παυλάκης δέν κλαίει πιά!»

— «Ὅστε δέν θέλεις τό χροσόφαρο πιά, Παυλάκη;» τὸν ρώτησε.

Ὁ Παυλάκης χαμήλωσε τὰ μάτια του, και δέν ἀπάντησε.

— «Ὅχι... Ὅχι...» ἔκαναν σὲ λίγο τὰ δύο παιδιὰ. Ἡ θείτσα εἶχε παρουσίαση ἔξωφα μιά γυάλα μέ πέντε χροσόφαρα που κολυμπῶσαν μέσα κ' ἔτρεχαν δεξιά κ' ἀριστερά.

— «Πάρ' τὴ Παυλάκη!» τοῦ εἶπε, εἶνε δικῆ σου. Ἄν ὁμοῦ, καμμιά φορὰ νομίσῃς, ὅτι θα σοῦ ἦταν προτιμότερη ἡ ἄλλη λεκάνη, τότε μπορεῖς νά μοῦ γυρίσης αὐτὴ τὴ γυάλα πίσω...»

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

ΣΕΛΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

XXIII

Άγια γαλήνη είνε παντού με το σκοτάδι μοιάζει...

XXIV

Μαύρη ή νυχτιά κι' ο ούρανος κι' εκείνος δίχως άστρο...

XXV

Βράχια πηδώντας, έφθασα σε πάνεμο άμμογαλι...

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

Στο Φάληρο, στη καμπίνα που ήταν κολλητά με τη δική μας...

Αποφύσαν το μπάνιο τους, ή μαμά τους τα έντυσε...

Μόλις ή μικρούλα είδε τη μαμά της, από την πολλή χαρά ξεχάσθηκε...

Η άλλη, χωρίς να διατίσει καθόλου, πέφτει και κείνη...

Άλλα ήταν πολύ το βάρος για την καμένη την μικρούλα...

ΕΡΗΜΟΚΚΛΗΞΙ

Έρημοκκλησί, στού βογιού την κορυφή κυττάει προς τα κάτω...

Είς την κοιλάδα κάτω, του βοσκού χαρούμενη, γλυκαλά λαλεί ή φλογέρα...

Μά εξαφνα ή καμπάνες άρχισαν θλιμμένους ήχους...

Παίζει ο βοσκός στον κάμπο με χαρά χτυπάν πάνω ή καμπάνες λυπημένα...

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

Άγαπώ πολύ τα παιδιά. Έκεινο το δ-ποιον ήλθε να με ιδή χτές...

Ο Χριστός μου, ή Παναγία μου, τα άλλα ήχογραφήματα...

Του ξήτησα μίαν μουσικήν από τα μαλλιά του...

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑΤΑ

VII

Σ' ένα τρελλό ξεφάντωμα του φλογιμένου Αίβα...

VIII

Κοιτάκια και τριαντάφυλλα, στ' άγνόγεμο άνθογαλι...

μά, ούρανο μοσκοβόλημα γέμισε ή κάμαρά μου...

IX

Διαβάτης, πήρα του δρυμού το κρόκιο μου...

ΟΡΑΤΙΟΥ ΦΑΛΑΚΚΟΥ

ΕΞΟΧΙΚΗ ΖΩΗ

Εθνησιαμένος εκείνος που μακράν από άλλες ασχολίες...

Πολός λοιπόν δεν λησιμονεί, μέσα σε τό-τους τέρψεις...

ΟΙ ΔΥΟ ΦΑΛΑΚΡΟΙ

Μιά μέρα μάλωσαν δυό φαλακροί, γιατί είδαν από μακράν ένα πράγμα...

ΠΑΙΔΙΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξύ δύο μικρών λούστρων. Τι καλά έν είχαν οι κύριοι τέσσερα π-δια σην τάλογα!

Στέφης του Αλέλ, άμα είδε την «Κοιτική» του 30 φύλλου...

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΦΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΤΟΥ 1916

(Γίσε Διάπλασιν του 1916, σελ. 394)

Όλοι, σχετικώς προς τα προηγουμένα δη-μωφίσματα...

Α.-ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Έλληνικόν Υ-άδαδες...

ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Έθνηκή Αναγέννησις...

ΤΡΙΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Άσπρη της Δό-ξης...

ΒΡΑΙΝΟΣ: Υπό πάντα Έλλάς...

Κατά τανωτέρω άποτελέσματα κατηγορήσθη έν-πρωτον Ψηφοδέλιον...

Κατά τανωτέρω άποτελέσματα κατηγορήσθη έν-πρωτον Ψηφοδέλιον...

- 1.- Έλληνικόν Υάδαδες, 494. 2.- Έθνηκή Αναγέννησις, 455. 3.- Στρατηλάτης των Έλλήνων, 452. 4.- Τραγούδι της Λευτεριάς, 436. 5.- Άσπρη της Δόξης, 414. 6.- Άσπρη της Νίκης, 409. 7.- Πατρίς, 391. 8.- Η Έλλάς θά ΄ζησθ, 203. 9.- Λαρεντή Πατρίς, 196. 10.- Κλέρινο Βόλι, 188.

Με το πρότυπον τουτο ψηφοδέλιον παρέδωκε ένά-τάλλα, ήξηκίσις...

- 1.- Έθνηκόν Υάδαδες. 2.- Έθνηκή Αναγέννησις. 3.- Στρατηλάτης των Έλλήνων. 4.- Τραγούδι της Λευτεριάς. 5.- Άσπρη της Δόξης. 6.- Άσπρη της Νίκης. 7.- Κλέρινο Βόλι. 8.- Η Έλλάς θά ΄ζησθ. 9.- Λαρεντή Πατρίς. 10.- Πατρίς.

Οκ βλέπετε, ή Έλληνική Φιλοξενία επέτυχε ή ψηφίσις...

Β.-ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

ΠΡΩΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Έλληνική Φι-λοξενία. ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Γέωρα-Δή-μος...

ΤΡΙΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ: Έλληνική Προ-τομή...

Συγκαίρια τους βραβεύοντας, των όποιων πέ-ριεμένα...

Η Προκήρυξις του νέου Δημωφίσματος προσεχώς...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

(Γίσε Όδηγού Κεφ. ΙΒ')

Table with columns for letters: ΑΡ, ΠΑ, ΜΥ, ΡΑ, ΜΙ, ΤΒ, ΚΛΕ, ΤΡΑ, ΤΟ, ΜΙ, ΣΕ, ΜΙΣ, ΡΙΣ, ΣΙ, Α, Ο

Νά συναρμολογηθούσιν οι συλλαβαί αυ-ται...

6.) Γρήφος

Έστέλη από Άριστ. Σωτηροκοπούλου της...

7.) Διά τους Γαλλομαθεύς Penétre

Έστέλη από του Νεασού Έφορλιστού * * * * * = Γογγύλιον. * * * * * = Γήμι. * * * * * = Χλιαρός.

Και καθέτωσ τα ίδια.

8.) Αήλιους: Αί λύσεις-δαιωνόδοποι ζήτημά-των...

Αύσεις του 3βου φύλλου α.) Θήβα, Λαμία, γ.) Δεβαθεία, Λάρισσα...

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήνα, 33, εδός Βύρσιδου την 15ην Αυγούστου 1917.

ΚΑΙ του χρόνου, αγαπητά μου παιδιά. Νά μου γέσουν ή Μαρτίς...

Διαγωνισμός για διδακτικά βιβλία δεν θά γί-νη, Τ. Α., και είνε άμφίβολον έκδηλόν έν θά έκ-δοθῆ...

Το Οθλιασοπούλι του Στόλου μου γράφει: «Γιά την Μυστηριώδη Νήσον έχετε δίκιο...

Πρό έτών ο Έθνηκός Έγωτισμός έχει μίαν άπορίαν: «Διαιτι γίνονται αι διακοπαί των μα-θημάτων;»...

Νά και ή Χουσαυγή που είχε να μου γρά-ψη τρείς μήνες! Η ΄έστη, λέει, δεν την άρνε...

Ένεκρίθησαν, Τραγούδι της Λευτεριάς, με-τί να πρωτοδημοσιεύσῃ...

Οχι, Κύνες! μπορούμε να πούμε από τώρα, ότι ο Διαγωνισμός...

Ευχαριστώ πολύ διά τα ζεστάπαιμα, Τρελλή Κορφατοπούλα...

Με μεγάλην μου χαράν μαθήσω τους άρα-βόνας της αγαπητής μου έν Κερκίρα...

Μαρία Μελαγχροινή, στο Μαρπούσι τώρα παραθερίζουν πολλοί φίλοι μου...

Ο χώρος σήμερα δεν μου επιτρέπει νάπαν-τήσω εκτενώς...

Καίτις επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι έξι...

των και τους ευχαριστώ όλους για τα καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Δύτην τήν εβδομάδα έλαβα τα εξής: «Οί τρεις φίλοι»... «Από τα φαΐδά»... «Ανέκδοτον του πολέμου»...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ούδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται η άναγνωσταί, άν δεν συνοδεύεται από τού δικαιοφάτος δε. 1. Τα εγκρινομένα η άναγνωσταί λαχούν μεζούτης 30 Νοεμβρίου 1917.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν νάνταλλάξουν: τού Μαιωμένο Δάβαρο (0) με Δευτεριά στους Σκλάβους...

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Κορον. Κακ. (χαίρω πολύ) αλλά χυνέ άπ' αυτά τά ψευδώνυμα...

Αποτελέσματα, τού παληού ψευδώνυμου εγκρισεσθή με τού νέου) Οδώνον Δοσάρα...

Κόσμο του Όδυσσεώς, Αγαθή, Γ. Ι. Σπ., Ναυτάκι του Αιγαίου, Κων. Δ. Έλευθ. Κομμινόν...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τού 167ου Διαγωνισμού Λόσεων Αυγούστου—Νοεμβρίου

- 494. Δεξιόγραφος. Πόνρω άναν άριμό. Ένα μέρος, τού βιβλίον. Τεχνικά τόν προσκόβον...

- 499-501. Απροσδόκητα. 1.—Τί διαφέρει ό ράπτης από τόν κλέπτην; 2.—Διατί θεωρούν τούς άγρούς...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Νέυτων, άν σ' έρω τι θά μου δώσῃ; Περα τής Νίτης; Μίμερδ Σουλιώτης...

ΟΙ ΑΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΑΘΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ δσαν οι λύσεις, άδιακρίτως φυλλάδιον ελήφθησαν από 9-14 Αυγούστου

ΑΘΗΝΩΝ: Π. Ν. Καρούντος, Μ. Α. Θεοφάνης, Δ. Ι. Αντωνίου, Χ. Α. Βασιλειάδης...

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ναυτικόσις, Π. Γ. Καράνης, Γ. Ι. Κυλάκης, Ν. Γ. Μουστακούδης...

ΒΟΛΟΥ: Αντ. Γεωργουλιάς. ΒΡΑΧΝΟΓΕΚΚΩΝ: Εμμ. Μύλλερ...

ΒΡΕΣΘΑΙΝΩΝ: Μαρία Σταύρανοπούλου. ΚΑΠΑΝΑΡΙΤΙΟΥ: Π. Γ. Φούφας...

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Έύλη Π. Σάπια, Κίμων Π. Σάπιας...

ΑΙΓΙΝΗΣ: Κ. Γ. Γυροτόλης, Θάνος Γ. Γυροτόλης...

ΠΑΤΡΩΝ: Ντίνας Β. Αντωνόπουλος, Δ. Π. Καραντζής...

ΠΥΡΓΟΥ: Θεόδ. Κ. Σούης, Π. Σ. Σπυροπούλου...

ΡΕΘΥΜΝΗΣ: Μ. Ε. Αβάρτος. ΣΑΒΒΑΝΩΝ: Πάραση, Γ. Καλλιμαροπούλου...

ΣΥΡΟΥ: Νεαρός Εφορτιστής, ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Άλ. Α. Κοτσούλης...

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ίερός Άγιός, Τ. Θεοφάνης. ΧΑΝΙΩΝ: Γ. Σπ. Σπυροπούλου...